

[Viggo Starcke.]

slutning, at lave toldsatsen altså ikke er nogen ulykke, at de ikke skader, men tværtimod måske er en af grundene til, at vi kan have den høje levestandard. Alle steder i verden, hvor man har høje toldsats, bliver varerne dyrere, priserne højere og arbejdernes realløn ringere. Hvis man forhøjer toldsatsen i et land, hvorved arbejderne får en ringere realløn, og man så vil hæve arbejdernes lønninger ved løntilskud, kan man ikke undgå, at produktionen bliver dyrere og konkurrenceevnen udadtil ringere, og da man samtidig gennem toldforhøjelserne får prisstigning med inflatorisk virkning, falder pengenes værdi, efterhånden som inflationen trænger igennem, hvorved toldens skadelige virkning udlignes. Det er ikke noget, jeg har fundet på, det er også noget, der anerkendes af toldbeskyttelsesvenlige kredse. I fjor udtalte det danske industriråds kontorchef, cand. polit. Jørgen Jensen, hvad jeg gerne vil have lov at citere her:

„Ved enhver kronenedskrivning gør man importvarerne dyrere til støtte for den hjemlige produktion. Dette kan altså accepteres af politikerne, men told, der tilsigter akkurat det samme, vil man ikke tale om.“

I denne ærlige og oprigtige udtalelse er toldens prisforhøjende og inflationsskabende virkning fremstillet så klart, at det kan forstås af enhver. Derfor mener jeg, at det vil være en rigtig og klog politik af regeringen både at arbejde for, at andre lande nedbryder deres restriktioner og nedsætter deres told, og at arbejde for, at vi gør det selv. Der er jo det ved det, at toldbeskyttelse er aldrig en fordel for et land; det er altid kun en fordel for en bestemt lille gruppe, som ejer aktierne eller interesserne i industrien, og når en sådan gruppe får en fordel derved, at den gennem toldbeskyttelse kan tage højere priser for de varer, man fremstiller, så giver det sig udslag i stigende aktiekurser, og disse aktier sælges, fordelen kapitaliseres og sælges, men skal stadigvæk forrentes, således at den nye besidder af aktierne nu i virkeligheden ikke længere har nogen toldbeskyttelse, og deraf kommer det stadig stigende krav om at få mere.

Der findes i øjeblikket rundt omkring i

verden adskillige lyspunkter. Der er f. eks. Canada. Der stod i forrige måned en artikel i „The London Free Press“, skrevet af Canadas handelsminister, C. D. Howe, hvori han skildrer Canadas rivende fremgang, og han understreger, at Canadas fremgang væsentligt skyldes tre ting: for det første, at Canada har gjort sin økonomi uafhængig af bureaukратиets kontrol, at man ikke har nogen inflation, ikke har nogen valutakontrol, men en fri konvertibilitet af mønten. Den anden forklaring, siger Howe, går ud på, at Canada har ført en sund penge- og kreditpolitik, som dermed har fået fremmed kapital til at strømme ind i landet til anbringelse, fordi man har tillid til Canadas finansielle hæderlighed. Den tredje forklaring, siger Howe, ligger i dette, at Canada efter krigen måtte vælge mellem at føre en frygtsom handelspolitik eller en dristig handelspolitik, og Howe siger, at frygtsomheden giver sig udtryk i angsten for konkurrence og i bestræbelserne for beskyttelse af bestående markeder. Men dristigheden og beslutsomheden giver sig udtryk i tilliden til, at man tør møde konkurrencen fra andre, og i villigheden til at handle med andre lande i den frie verden. Og Howe siger videre, at Canada nedbrød sine handelsbarrierer, og den dristige politik betalte en fin dividende. Han summerer det op og siger, at Canadas 15 millioner indbyggere i dag er bedre forberedt end noget andet land i verden til at udnytte alle chancer og møde modgang.

For et par dage siden stod der i dagbladet „Politiken“ — det var for den 10. november — en artikel, som refererer en udtalelse fra senatets og repræsentanternes hus' fælleskomité for økonomi i De Forenede Stater, og som overskrift til „Politiken“'s artikel stod der: „Europa har ikke begreb om fri konkurrence“. Jeg tillader mig et kort citat fra senatets komité's betænkning, som erklærer,

„at Vesteuropa har ikke begreb om den frie konkurrences princip, sådan som det kendes i USA.“

Og derefter nævnes en lang række af alle disse mærkelige ting, som man har i Europa: restriktioner, kontrol, bevillinger og alle disse mærkelige ting, som er forklaringen på, at Europa med sin dygtige befolkning, med sit høje kulturelle stadi, med sine store